

De Kronieken van
NARNIA

C. S. LEWIS

HOOFDSTUK 1

De verkeerde deur

Dit is een verhaal over iets wat lang geleden gebeurde, in de dagen dat de grootvader van je grootvader nog klein was. Het is een heel belangrijk verhaal, omdat het laat zien hoe al het gaan en komen tussen onze wereld en het land Narnia begon.

In die dagen woonde detective Sherlock Holmes nog in Baker Street en Pietje Bell nog in Rotterdam. In die dagen droeg je heel andere kleren en op school waren ze heel wat strenger dan nu. Maar er was snoep! Ik ga je niet vertellen hoe goedkoop en lekker zuurstokken en nogablokken en toverballen waren, want dan krijg je voor niks het water in je mond. En in die dagen was er in Londen een meisje dat Polly Plummer heette. Ze woonde in een van die lange rijen huizen die allemaal aan elkaar zaten. Op een ochtend was ze in de achtertuin toen een jongen uit de tuin ernaast omhoog klom en zijn gezicht boven de muur stak. Polly was echt stomverbaasd, want tot die dag waren er in dat huis nog nooit kinderen geweest, alleen maar meneer Ketterley en zijn zuster juffrouw Ketterley, een oude vrijgezel en een oude vrijster. Dus ze keek nieuwsgierig omhoog. Het gezicht van de jongen was erg smerig. Veel smeriger had niet eens gekund als hij eerst met zijn handen in de aarde had gezeten, toen had gehuild en toen zijn tranen had afgeveegd. Wat eigenlijk precies was wat hij had gedaan.

‘Hoi,’ zei Polly.

‘Hoi,’ zei de jongen. ‘Hoe heet jij?’

‘Polly,’ zei Polly. ‘Hoe heet jij?’

‘Digory,’ zei de jongen.

‘Wat een rare naam, zeg,’ zei Polly.

‘Niet half zo raar als Polly,’ zei Digory.

‘Welles,’ zei Polly.

‘Nietes,’ zei Digory.

‘In elk geval was ik mijn gezicht,’ zei Polly. ‘Wat jij ook zou moeten doen, vooral als je...’ Daar hield ze op. Ze had willen zeggen: ‘als je

hebt zitten janken,' maar dat leek haar onbeleefd.

'Ja, dat deed ik,' zei Digory met een veel hardere stem, als een jongen die zo ongelukkig was dat het hem geen barst kon schelen wie dat wist. 'En dat zou jij ook doen als jij je hele leven buiten had gewoond met je eigen pony en een rivier onderaan je tuin en je moest mee naar een beestachtig gat als dit...'

'Londen is geen gat,' zei Polly verontwaardigd. Maar de jongen was te overstuur om naar haar te luisteren en ratelde door: '... en als je vader in India zat... en als jij moest wonen bij een tante en een oom die gek is – wie zou dat willen? – en als dat was omdat ze hier voor je moeder moesten zorgen... en als je moeder ziek was en... en... doodging.' Toen kromp zijn gezicht ongeveer in elkaar zoals dat gaat als je probeert je tranen in te houden.

'Dat wist ik niet. Sorry,' zei Polly zacht. En omdat ze geen idee had wat ze moest zeggen en Digory wat af wilde leiden vroeg ze: 'Is meneer Ketterley echt gek?'

'Of hij is gek,' zei Digory, 'of er is iets anders mis. Hij heeft een studeerkamer op zolder en tante Letty zegt dat ik daar nóóit naartoe mag. Nou, dat is om te beginnen al verdacht. En nog iets: als hij bij het eten iets tegen me wil zeggen – tegen haar probéert hij niet eens te praten – dan valt ze hem altijd in de rede. Ze zegt bijvoorbeeld: 'Laat de jongen met rust, Andrew,' of: 'Dáárover wil Digory vast niets horen,' of: 'Kom Digory, wil je niet even in de tuin spelen?'

'Waarover probeert hij te praten?'

'Weet ik niet. Hij komt nooit ver genoeg. Maar er is meer. Op een avond... nou, gisteravond... toen ik langs de zoldertrap liep – en daar ga ik al niet graag langs – hoorde ik, zo goed als zeker, een schreeuw.'

'Misschien houdt hij zijn gekke vrouw daar gevangen.'

'Heb ik ook aan gedacht.'

'Of misschien is hij een valsemunter.'

'Of hij was piraat, zoals de man in het begin van *Schateiland*, en verbergt zich voor zijn maten.'

'Wat spannend!' zei Polly. 'Nooit geweten dat jouw huis zo interessant was.'

'Jij kunt het interessant vinden,' zei Digory, 'maar je zou het niet fijn vinden als jij er moest slapen. Als jij wakker lag om te horen of de voetstappen van oom Andrew door de gang heen naar jóúw deur kwamen sluipen... En hij heeft zulke afschuwelijke ogen.'

Dat was hoe Polly en Digory elkaar leerden kennen. En omdat het pas het begin was van de zomervakantie en ze allebei dat jaar niet naar zee gingen, zagen ze elkaar iedere dag.

Hun avonturen begonnen vooral omdat het de natste en koudste zomer was in jaren. Dat bracht hen ertoe binnenshuis dingen te doen, of liever gezegd te onderzoeken. Het is wonderbaarlijk hoeveel onderzoek je kunt doen met een stompje kaars in een groot huis, of in een rij huizen.

Polly had lang geleden al ontdekt dat je, als je een bepaald deurtje opendeed op de bergzolder van haar huis, het waterreservoir kon vinden met daarachter een donkere ruimte. Daar kon je voorzichtig in klimmen. Die donkere ruimte was als een lange tunnel met rechts een bakstenen muur en links een schuin dak. Tussen de dakpannen waren kleine plekjes licht. Er was geen vloer in de tunnel: je moest van dakspant op dakspant stappen; ertussen was alleen gips. Als je op het gips trapte, zou je door het plafond van het huis eronder vallen. Een stukje van de tunnel naast het reservoir gebruikte Polly als smokkelaarsgrot. Ze had er stukken van oude pakkisten en zittingen van kapotte keukenstoelen en zo naartoe gesleept en over de spanten gelegd om een vloertje te maken. Hier bewaarde ze haar schatkist met allerlei kostbaarheden erin en een verhaal dat ze aan het schrijven was en meestal een paar appels. Ze had daar vaak in alle rust een flesje gemberbier gedronken, de oude flessen deden het meer op een smokkelaarsgrot lijken.

Digory vond de grot wel aardig (het verhaal liet ze hem niet zien) maar was meer geïnteresseerd in verkennen.

‘Hé,’ zei hij, ‘hoe ver loopt die tunnel door? Ik bedoel, stopt die waar jullie huis ophoudt?’

‘Nee,’ zei Polly. ‘De muren houden niet op met de daken, de muren lopen door. Ik weet niet hoe ver.’

‘Dan zouden we langs de hele rij huizen kunnen komen.’

‘Zou kunnen,’ zei Polly. ‘En, nog iets.’

‘Wat?’

‘We zouden in die huizen kunnen komen.’

‘En gepakt worden als inbrekers? Nee bedankt.’

‘Doe niet zo wijsneuzig. Ik dacht aan het huis naast dat van jullie.’

‘Wat is daarmee?’

‘Dat staat toch leeg? Pap zegt dat het al leegstaat zolang wij hier wonen.’

‘Dan denk ik dat we er eens een kijkje moeten nemen,’ zei Digory. Hij was veel enthousiaster dan je gedacht had als je hem hoorde praten. Want natuurlijk vroeg hij zich af waarom een huis zo lang leeg had kunnen staan. Net als jij. En net als Polly. Zij en Digory zeiden allebei niet het woord ‘spookhuis’. Want allebei voelden ze dat als dat eenmaal gezegd was, het laf zou zijn er níét te kijken.

‘Zullen we het nu gaan proberen?’ vroeg Digory.

‘Mij best,’ zei Polly.

‘Niet doen als je liever niet wil,’ zei Digory.

‘Ik doe mee,’ zei ze.

‘Hoe weten we dat we in het op een na volgende huis zijn?’

Ze besloten op de bergzolder stappen zo lang als van de ene spant naar de andere te zetten. Dat gaf hun een idee hoeveel spanten er waren per kamer. Daar telden ze dan vier stappen bij voor de ruimte tussen de twee zolders in Polly’s huis en nog evenveel stappen voor de kamer van de dienstbode als voor de bergzolder. Dan hadden ze de lengte van het huis. Als ze die afstand twee keer aflegden zouden ze aan het eind van Digory’s huis zijn; elke deur daarna moest uitkomen op een zolder van het lege huis.

‘Maar ik geloof er niks van dat het echt leeg is,’ zei Digory.

‘Wat denk je dan?’

‘Ik denk dat iemand er stiekem woont, alleen ’s nachts komt en gaat met een donkere zaklantaarn. We ontdekken er vast een troep radeloze misdadigers en krijgen een beloning. Het slaat nergens op dat zo’n huis al die jaren leeg zou staan als er niet iets geheimzinnigs mee was.’

‘Pap dacht dat het de afvoer moest zijn,’ zei Polly.

‘Grote mensen hebben altijd van die saaie oplossingen,’ zei Digory. Nu ze bij daglicht op de zolder waren in plaats van bij kaarslicht in de Smokkelaarsgrot leek het veel minder voor de hand te liggen dat het in dat lege huis zou spoken.

Toen ze de zolder twee keer hadden opgemeten moesten ze met potlood en papier een som maken. Ze kregen er eerst allebei een ander antwoord uit, maar zelfs van het antwoord waar ze uiteindelijk allebei op uitkwamen, weet ik niet zeker of het klopte. Ze wilden te graag aan hun ontdekkingstocht beginnen.

‘We moeten geen geluid maken,’ zei Polly toen ze weer achter het reservoir naar binnen klommen. Omdat het zo’n belangrijke onderzoekstocht was, namen ze allebei een kaars mee (Polly had een aardig

voorraadje in haar grot). Het bleek in de tunnel erg donker en stoffig en tochtig en ze stapten van spant naar spant zonder een woord, alleen fluisterden ze soms: 'We zijn nu tegenover jullie zolder,' of: 'Dit moet halverwege ons huis zijn.'

Geen van de twee struikelde, geen van de kaarsen ging uit en ten slotte waren ze waar ze rechts een deurtje konden zien in de stenen muur. Er was geen grendel en geen handvat, want de deur was om naar binnen te gaan, niet naar buiten. Wel was er een knop (zoals ook vaak aan de binnenkant van een kastdeur) die ze, dat wisten ze zeker, om konden draaien.

'Doen?' vroeg Digory.

'Ik doe mee,' zei Polly weer. Ze voelden allebei dat het serieus werd, maar geen van de twee wilde opgeven. Digory draaide met wat moeite de knop om. De deur zwaaide open en het felle daglicht maakte dat ze knipperden met hun ogen. Toen keken ze tot hun schrik niet in een leegstaande zolder, maar in een gemeubileerde kamer. Wel leek hij verder leeg. Het was er doodstil.

Polly's nieuwsgierigheid werd haar te veel. Ze blies de kaars uit en stapte stil als een muis de vreemde kamer in. Hij had de vorm van een zolder maar was gemeubileerd als zitkamer. Elk stukje muur had boekenplanken en elk stukje plank stond vol boeken. Er brandde vuur in de haard (je herinnert je dat het een erg koude, natte zomer was dat jaar) en voor de haard stond met de rug naar hen toe een hoge leunstoel. Tussen de stoel en Polly was een grote tafel die het midden van de hele kamer in beslag nam, afgeladen met allerlei dingen: gedrukte boeken, notitieboeken, inktpotten, pennen, zegellak en een microscoop.

Maar wat Polly het eerst opviel, was een helderrood houten dienblad met een aantal ringen erop. Ze lagen twee aan twee: een paar gele en een paar groene ringen, dan ruimte, en dan weer een paar gele en een paar groene bij elkaar. Ze waren niet groter dan gewone ringen en je moest er wel naar kijken, zo straalden ze. Het waren de mooiste glimmende dingetjes die je kon bedenken. Als Polly een klein beetje jonger was geweest, had ze er een in haar mond willen steken.

De kamer was zo stil dat je de klok hoorde tikken. En toch, zoals Polly merkte, was het dan nog niet helemaal stil. Er was een zwak zoemgeluidje – heel, heel zwak. Als de stofzuiger in die dagen al was uitgevonden zou Polly gedacht hebben dat het van een stofzuiger kwam, ergens een heel stel kamers verder of een heel stel verdiepingen lager. Maar

dit geluid was mooier, alleen zo zwak dat je het nauwelijks kon horen.

‘In orde... niemand hier,’ zei Polly over haar schouder tegen Digory. Ze fluisterde niet langer. En Digory dook op, knipperend met zijn ogen en ontzettend smerig – wat Polly ook was.

‘Dit klopt niet,’ zei hij. ‘Dit is helemaal geen leeg huis. We kunnen ’m beter smeren voor er iemand komt.’

‘Wat zijn dat, denk je?’ vroeg Polly, wijzend naar de gekleurde ringen.

‘O, kom op,’ zei Digory. ‘Hoe eerder...’ Hij maakte die zin nooit af, want op dat moment gebeurde er iets. De hoge leunstoel voor de haard bewoog en eruit sprong – als een duveltje uit een doosje – de alarmerende gestalte van oom Andrew. Ze waren helemaal niet in het lege huis, ze waren in Digory’s huis en in de verboden studeerkamer. Allebei de kinderen zeiden ‘Oooh,’ en beseften hun vreselijke fout. Ze voelden dat ze hadden moeten weten dat ze nog lang niet ver genoeg waren gegaan.

Oom Andrew was lang en broodmager. Hij had een lang, gladgeschoren gezicht met een scherpe puntneus, opvallend heldere ogen en een dikke, verwarde bos grijs haar.

Digory was sprakeloos, want oom Andrew zag er duizend keer griezeliger uit dan ooit. Polly was nog niet zo bang, maar werd het gauw genoeg wel. Want het eerste wat oom Andrew deed, was naar de kamerdeur lopen en hem op slot doen. Toen draaide hij zich om, keek de kinderen met zijn felle ogen strak aan en lachte al zijn tanden bloot.

‘Zo!’ zei hij. ‘Nu krijgt mijn idiote zuster jullie niet te pakken.’ Het was beslist niet wat een groot mens hoorde te doen. Polly’s hart bonkte en zij en Digory deinsden achteruit naar het deurtje waardoor ze waren gekomen. Oom Andrew was ze te vlug af. Hij deed die deur ook dicht en bleef ervoor staan. Toen, al wrijvend in zijn handen, liet hij zijn vingers knakken. Hij had heel lange, heel mooie witte vingers.

‘Ik ben dolblij dat ik jullie zie,’ zei hij. ‘Twee kinderen. Precies wat ik nodig had.’

‘Alstublieft, meneer Ketterley,’ zei Polly. ‘Het is bijna tijd om te eten. Ik moet naar huis. Wilt u ons er alstublieft uit laten?’

‘Nog niet meteen,’ zei oom Andrew. ‘Deze kans is te mooi om te missen. Ik had twee kinderen nodig. Want ik zit midden in een groot experiment, zie je. Ik heb het geprobeerd met een cavia en dat leek te werken. Maar een cavia kun je niets vertellen. En je kunt een cavia ook niet uitleggen hoe hij terug moet komen.’

‘Hoor eens, oom Andrew,’ zei Digory. ‘Het is echt etenstijd en ze zullen ons zo direct gaan zoeken. U moet ons laten gaan.’

‘Moet?’ zei oom Andrew.

Digory en Polly keken naar elkaar. Ze durfden niets te zeggen, maar hun blikken zeiden: ‘Is dit niet vreselijk?’ en: ‘Meepraten maar.’

‘Als u ons nu even laat gaan voor de lunch,’ zei Polly, ‘dan kunnen we erna terugkomen.’

‘Ha, maar hoe weet ik dat jullie dat doen?’ zei oom Andrew met een sluwe glimlach. Toen leek hij van gedachten te veranderen.

‘Nou ja,’ zei hij, ‘als jullie echt weg moeten, dan moet het. Ik kan niet verwachten dat het voor twee kinderen zoals jullie erg leuk is om met een oude knar als ik te praten.’ Hij zuchtte en ging door: ‘Jullie hebben geen idee hoe alleen ik soms ben. Maakt niet uit. Ga gauw eten. Maar ik wil jullie een aardigheidje geven voor jullie weggaan. Het gebeurt niet iedere dag dat ik een klein meisje in mijn suffe, oude kamer vind, vooral, als ik het zeggen mag, zo’n bijzonder aantrekkelijke jongedame als jij.’ Polly begon te denken dat hij misschien helemaal niet gek was.

‘Zou je niet een ring willen, liefde,’ vroeg oom Andrew.

‘Bedoelt u een van die gele of groene daar?’ vroeg Polly. ‘Nou en of.’

‘Niet een groene,’ zei oom Andrew. ‘Ik kan, ben ik bang, de groene niet weggeven. Maar ik geef je graag een van de gele ringen, graag. Kom er maar een passen.’

Polly was over haar angst heen. Ze vond de oude heer helemaal niet zo gek, en de glanzende ringen hadden iets wonderlijk aanlokkelijks. Ze liep naar het dienblad. ‘Hé,’ zei ze. ‘Dat zoemgeluid wordt hier harder. Het lijkt wel of de ringen het doen.’

‘Wat een unieke fantasie heb je, liefde,’ zei oom Andrew lachend. Het klonk als een gewone lach, maar Digory had op zijn ooms gezicht een gretige, bijna begerige blik gezien. ‘Polly! Doe niet zo stom!’ schreeuwde hij. ‘Niet aankomen!’

Te laat. Polly’s hand raakte al een van de ringen aan. En ogenblikkelijk, zonder een lichtflits, zonder een geluid of een andere waarschuwing, was er geen Polly. Digory en oom Andrew waren alleen in de kamer.

HOOFDSTUK 2

Digory en oom tovenaar

Het was zo plotseling en zo ijzingwekkend anders dan alles wat Digory ooit had beleefd, zelfs in een nachtmerrie, dat hij een gil gaf. Meteen lag de hand van oom Andrew op zijn mond. 'Geen kik!' siste hij in Digory's oor. 'Als je zo'n lawaai maakt, hoort je moeder het. En je weet wat schrik met haar kan doen.'

Zoals Digory later zei: het beestachtig gemene om iemand zo stil te krijgen, deed hem bijna kotsen. Maar hij gilde niet meer.

'Dat is beter,' zei oom Andrew. 'Misschien kon je er niets aan doen. Het is een schok als je voor het eerst iemand ziet verdwijnen. Het gaf mij zelfs een schok toen de cavia gisternacht verdween.'

'Was dat toen u schreeuwde?' vroeg Digory.

'O, dat heb je gehoord, hè? Ik hoop dat je me niet bespioneerde.'

'Helemaal niet,' zei Digory verontwaardigd. 'Maar wat is er met Polly gebeurd?'

'Feliciteer me, mijn jongen,' zei oom Andrew handenwrijvend. 'Mijn experiment is geslaagd. Het kleine meisje is weg... verdwenen... van de wereld vertrokken.'

'Wat heeft u met haar gedaan?'

'Haar naar een... eh... een andere plek gestuurd.'

'Wat mag dát betekenen?' vroeg Digory.

Oom Andrew ging zitten en zei: 'Wel, ik zal je er alles over vertellen. Ooit gehoord van de oude mevrouw Lefay?'

'Was ze niet een oudtante of zoiets?' vroeg Digory.

'Niet precies,' zei oom Andrew. 'Ze was mijn peetmoeder. Daar hangt ze, aan de wand.' Digory keek en zag een verbleekte foto waarop het gezicht stond van een oude vrouw met een hoed op. En hij herinnerde zich dat hij een keer een foto met datzelfde gezicht had gezien in een rommel-laatje thuis. Hij had zijn moeder gevraagd wie dat was en het leek toen of moeder er liever niet over wilde praten. Het was geen aardig gezicht, vond Digory, al kon je dat bij die heel vroege fotografieën nooit echt zeggen.

‘Was er... was er niet... iets mis met haar, oom Andrew?’ vroeg hij.

‘Ach,’ zei oom Andrew gniffelend, ‘het hangt ervan af wat je mis noemt. Mensen zijn zo kortzichtig. Ze werd later vreemd, ja. Deed erg onverstandige dingen. Dat is waarom ze haar opsloten.’

‘Bedoelt u in een gesticht?’

‘O nee, nee, nee,’ zei oom Andrew geschokt. ‘Niet zoiets. Nee, gewoon in de gevangenis.’

‘Jemig!’ zei Digory. ‘Wat had ze gedaan?’

‘Ach, die arme vrouw,’ zei oom Andrew. ‘Ze was erg onverstandig geweest. Er waren heel wat verschillende dingen. Daar hoeven we niet verder op in te gaan. Ze was altijd erg aardig voor mij.’

‘Ja, maar hé, wat heeft dat allemaal met Polly te maken. Ik wil echt dat u...’

‘Alles op zijn tijd, mijn jongen,’ zei oom Andrew. ‘Ze lieten de oude mevrouw Lefay vrij voor ze stierf en ik was een van de weinigen die ze op het laatst nog wilde zien. Ze had een hekel gekregen aan ordinaire, onwetende personen, snap je? Ik wel. Maar zij en ik waren geïnteresseerd in hetzelfde soort zaken. Een paar dagen voor haar dood vroeg ze me naar een oud bureau in haar huis te gaan, een geheime la te openen en haar een klein kistje te brengen dat ik daarin zou vinden. Ik voelde, zodra ik het oppakte, aan het tintelen in mijn vingers dat ik een groot geheim in handen had. Ze gaf het aan me en liet me beloven dat ik het, zodra ze dood was, ongeopend en met de nodige ceremonies zou verbranden. Die belofte hield ik niet.’

‘Dat was dan een rotstreek van u,’ zei Digory.

‘Rotstreek?’ zei oom Andrew niet-begrijpend. ‘O, wacht. Je bedoelt dat kleine jongens hun beloftes moeten houden. Absoluut waar: absoluut goed en absoluut zoals het hoort, zeer zeker, en ik ben blij dat je zo bent opgevoed. Maar je moet begrijpen dat zulke regels, hoe uitstekend ook voor kleine jongens... en bedienden... en vrouwen... en mensen in het algemeen... onmogelijk kunnen gelden voor fijnzinnige studenten en grote denkers, en wijsgeren. Nee, Digory. Mannen als ik, die verborgen wijsheid bezitten, zijn vrij van doorsnee regels, zoals we ook geen deel hebben aan doorsnee pleziertjes. Wij, mijn jongen, hebben een edel en eenzaam lot.’ Terwijl hij dat zei, zuchtte hij en zag er zo ernstig en nobel en mysterieus uit dat Digory een secondelang werkelijk dacht dat hij iets heel diepzinnigs zei. Maar toen herinnerde hij zich de gemene blik die hij het moment voor Polly verdween op oom Andrews

gezicht had gezien: en ineens doorzag hij de bombastische woorden van oom Andrew.

Het betekent alleen, dacht hij bij zichzelf, dat hij denkt dat hij alles kan doen om alles te krijgen wat hij wil.

‘Vanzelfsprekend,’ zei oom Andrew, ‘durfde ik dat kistje een hele tijd niet open te doen. Ik wist dat er iets zeer gevaarlijks in kon zitten. Mijn peetmoeder was een érg opmerkelijke vrouw. Om eerlijk te zijn, ze was een van de laatste mensen in dit land met feeënbloed in haar aderen. Ze zei overigens dat er in haar tijd nog twee waren geweest: de ene was een hertogin en de andere een werkster. In feite, Digory, praat je nu met – mogelijk – de laatste sterveling die werkelijk nog een petemoei had, zoals Assepoester. Zo! Dat zal iets zijn om je te herinneren als je zelf een oude man bent.’

Ik wed dat ze een slechte fee was, dacht Digory en hardop zei hij: ‘Maar wat was dat met Polly?’

‘Wat zaag je daar toch over door!’ zei oom Andrew. ‘Alsof dat er iets toe doet! Als mijn eerste taak moest ik natuurlijk het kistje zelf bestuderen. Het was oeroud. En ik wist zelfs toen al genoeg om te weten dat het niet Grieks, of Oud-Egyptisch, of Chinees, of Babylonisch was, of van de Assyriërs. Nee, ouder dan elk van die volkeren. Ah... wat een grote dag toen ik eindelijk de waarheid vond. Het kistje was Atlantisch; het kwam van het verzonken eiland Atlantis. Dat betekende dat het ouder was dan de overblijfselen uit de steentijd die ze in Europa opgraven. En het was ook geen onbehouwen, ruw ding zoals die klonten steen. Want in het ochtendgloren van de tijd was Atlantis al een grote stad met paleizen en tempels en geleerden.’ Hij hield even op alsof hij verwachtte dat Digory iets zou zeggen. Maar Digory gruwde per minuut meer van zijn oom, dus hij zei niets.

‘Intussen,’ vervolgde oom Andrew, ‘leerde ik op andere manieren – het zou niet gepast zijn die aan een kind uit te leggen – heel wat over magie in het algemeen. Dat betekende dat ik al ongeveer een idee had wat er zoal in het kistje kon zitten. Door diverse testen verminderde ik de mogelijkheden. Ik moest er een paar... nu ja, een paar duivels rare lui voor leren kennen en er wat zeer onaangename ervaringen voor overhebben. Daar kreeg ik dat grijze haar van. Je wordt niet zomaar tovenaars. Mijn gezondheid ging op het laatst achteruit. Maar ik werd beter. En op het laatst wist ik het.’ Al was er geen levend wezen dat hem kon afluisteren, hij fluisterde bijna toen hij zei: ‘Het Atlantische

kistje bevatte iets wat uit een andere wereld was gebracht toen onze wereld pas begon.'

'Wat?' vroeg Digory ondanks zichzelf benieuwd.

'Alleen stof,' zei oom Andrew. 'Fijn, droog stof. Niets bijzonders, zo te zien. Niet veel zaaks om te tonen na een leven lang zwoegen, zou je zeggen. Ach, maar toen ik naar dat stof keek – ik zorgde er wel voor het vooral niet aan te raken – en bedacht dat ieder korreltje ooit in een andere wereld was geweest... Ik bedoel niet een andere planeet, begrijp je – planeten zijn deel van onze wereld en je kunt er komen als je ver genoeg gaat – maar een Andere Wereld, een ander heelal, ergens waar je nooit zou komen, al reisde je eeuwenlang door de ruimte van dit universum – een wereld die alleen te bereiken is door toverkracht... ja!' Oom Andrew wreef in zijn handen tot zijn gewrichten kraakten als vuurpijlen.

'Ik wist,' ging hij door, 'dat als je het in de juiste vorm kon gieten, dat stof je naar de plek terug zou trekken waar het ooit vandaan was gekomen. Maar het probleem was die vorm te vinden. Mijn eerdere experimenten faalden allemaal. Ik probeerde ze uit op cavia's. Een paar gingen gewoon dood. Een paar ontploften als bommetjes...'

'Dat was hartstikke gemeen,' riep Digory, die zelf een cavia had gehad.

'Wat verlies je toch aldoor de essentie uit het oog!' zei oom Andrew. 'Dat is waar die wezens voor waren. Ik had ze ervoor gekocht. Eens zien... waar was ik? O ja. Op het laatst lukte het me de ringen te maken: die gele ringen. Maar er kwam een nieuw probleem. Ik wist intussen vrij zeker dat een gele ring elk wezen dat hem aanraakte naar eh, Elders zou brengen. Maar wat had je daaraan als je ze niet terug kon halen om aan mij te vertellen wat ze daar gevonden hadden?'

'Maar zij dan?' vroeg Digory. 'Zij zouden in de puree zitten als ze niet terug konden komen!'

'Je blijft alles bekijken vanuit het verkeerde standpunt,' zei oom Andrew ongeduldig. 'Begrijp je dan niet dat dit een groot experiment is? Het hele punt van iemand naar Elders sturen, is dat ik wil uitvinden hoe het daar is.'

'Waarom ging u dan zelf niet?' Digory had zelden iemand zo verbaasd en beledigd zien kijken als zijn oom na die simpele vraag.

'Ik? Ik?' riep hij uit. 'De jongen moet gek zijn! Een man op mijn leeftijd en met mijn gezondheid de schok en de gevaren laten riskeren van plotsklaps in een ander universum gegooid te worden? Ik heb van

mijn leven nog nooit zoiets onzinnigs gehoord. Bedenk eens wat een Andere Wereld betekent – je kunt er van álles tegenkomen – van álles.’

‘En dus heeft u Polly maar gestuurd,’ zei Digory. Zijn wangen gloeiden van woede. ‘Al bent u mijn oom, ik noem u een grote labbek om een meisje naar een plek te sturen waar u zelf niet heen durft.’

‘Stilte, meneer!’ zei oom Andrew met een klap op de tafel. ‘Ik wens niet zo te worden toegesproken door een kleine, vervuilde schooljongen. Je begrijpt er niets van. Ik ben de grote wetenschapper, de tovenaar, de expert die dit experiment úitvoert. Natuurlijk heb ik daar proefdieren voor nodig. Grote genade, direct vertel je me nog dat ik de cávia’s om toestemming had moeten vragen voor ik ze gebruikte! Grote wijsheid kan niet worden bereikt zonder offer. Maar het idee dat ik zelf zou gaan is belachelijk. Dat is zoals een generaal vragen te vechten als een gewoon soldaat. Stel je voor dat ik sneuvelde, wat kwam er dan van mijn levenswerk terecht?’

‘O, zaag niet zo door,’ zei Digory. ‘Brengt u Polly terug?’

‘Ik ging je juist vertellen,’ zei oom Andrew, ‘dat ik ten slotte ook een manier uitvond voor de terugreis. De groene ringen brengen je terug.’

‘Maar Polly heeft geen groene ring.’

‘Nee,’ zei oom Andrew met een wrede glimlach.

‘Dan kan ze niet terug,’ schreeuwde Digory. ‘U had haar net zo goed kunnen vermoorden.’

‘Ze kan terug,’ zei oom Andrew, ‘als iemand anders achter haar aan gaat met een gele ring om en twee groene ringen bij zich, een retourtje voor hem en een voor haar.’

Toen wist Digory dat hij in de val was gelopen: hij staarde zwijgend naar oom Andrew, met open mond en een spierwit gezicht.

‘Ik hóóp,’ ging oom Andrew door met een zelfvoldane stem, alsof hij een volmaakte oom was die iemand een waardevol cadeau en een wijze raad had gegeven, ‘ik hoop, Digory, dat je nu niet opgeeft. Ik zou het vreselijk vinden als ik moest denken dat iemand van onze familie niet genoeg eergevoel en ridderlijkheid had om een eh, een dame in nood te helpen.’

‘O, hou toch op!’ zei Digory. ‘Als u een greintje eergevoel had, ging u zelf. Maar nee, u gaat niet. Oké. Dan zal ik wel moeten. Maar u bent een ónmens. U heeft dit van tevoren zo geregeld dat Polly, zonder het te weten, zou gaan en dat ik dan achter haar aan moest.’

‘Natuurlijk,’ zei oom Andrew met zijn hatelijke glimlachje.

‘Goed. Ik ga. Maar één ding wil ik u nog inpeperen. Ik geloofde nooit in toverkunst. Nu merk ik dat het bestaat. Als dat zo is zijn, denk ik, alle oude sprookjes ook ongeveer waar. Dan bent u zo’n slechte, wrede tovenaars als in die sprookjes. En, ik heb nooit een sprookje gelezen waarin aan het eind boze tovenaars niet hun verdiende loon kregen. En dat krijgt u ook, wedden? En net goed.’

Van alles wat Digory had gezegd trof dit voor het eerst doel. Oom Andrew schrok, en onmens of niet, zijn blik drukte zo’n afgrijzen uit dat je bijna medelijden met hem zou krijgen. Maar binnen een seconde herstelde hij zich en zei met een gedwongen lachje: ‘Ach, ach, dat zal wel de normale reactie zijn van een kind eh, opgevoed door vrouwvolk, zoals jij. Oudewijvenpraat, hm? Ik denk dat je voor mijn lot niet hoeft te vrezen, Digory. Zou het niet beter zijn te vrezen voor het lot van je vriendinnetje? Ze is al een tijd weg. Als er in eh, Elders gevaren dreigen – tja, dan zou het jammer zijn als je net te laat kwam.’

‘Zal u een zorg zijn,’ zei Digory fel. ‘Maar ik ben ziek van dit gewauwel. Wat moet ik doen?’

‘Je moet echt leren je wat te beheersen, mijn jongen,’ zei oom Andrew koel. ‘Anders word je net als je tante Letty. Goed. Let op mij.’

Hij stond op, trok handschoenen aan en liep naar het dienblad met de ringen.

‘Ze werken alleen op de huid,’ zei hij. ‘Met handschoenen aan kan ik ze vastpakken; kijk, er gebeurt niets. Als jij er een in je zak had zitten, geen probleem, alleen níét je hand in je zak steken en hem per ongeluk aanraken. Zodra je de gele ring aanraakt, verdwijnt je uit deze wereld. Als je in Elders bent, verwacht ik – het is natuurlijk nog niet getest, maar ik verwacht – dat zodra je een groene ring aanraakt je uit Elders verdwijnt en – naar ik verwacht – in deze wereld terugkomt. Nou. Ik neem deze twee groene ringen en stop ze in je rechterzak. Onthoud goed in welke zak de groene ringen zitten: G voor groen en R voor rechts. G en R snap je: de eerste twee letters van groen. Eén voor jou en één voor het meisje. Neem nu zelf een gele. Ik zou hem om mijn vinger doen als ik jou was. Minder kans hem te laten vallen.’

Digory had de gele ring bijna opgepakt toen hij abrupt stopte. ‘Hé,’ zei hij. ‘En moeder dan? Stel dat ze vraagt waar ik ben?’

‘Hoe eerder je gaat, hoe eerder je terug bent,’ zei oom Andrew opgewekt.

‘Maar u weet niet eens óf ik terug kan.’ Oom Andrew haalde zijn

schouders op, liep naar de deur, maakte hem los, opende hem en zei: 'O, prima. Wat je wil. Ga naar je diner beneden. Laat het kleine meisje opeten door wilde dieren of verdrinken of in Elders verhongeren of voorgoed verdwalen als dat je liever is. Blijft mij hetzelfde. Voor theetijd kun je dan beter even bij mevrouw Plummer langsgaan en uitleggen dat ze haar dochter nooit terug zal zien, omdat jij te benauwd was een ringetje om te doen.'

'Barst,' zei Digory. 'Was ik maar groot genoeg om u voor uw kop te slaan.' Toen knoopte hij zijn jas dicht, haalde diep adem en pakte de ring. En hij dacht, zoals hij hierna altijd zou blijven denken, dat hij echt niets anders had kunnen doen.

HOOFDSTUK 3

Het Woud tussen de Werelden

Oom Andrew en zijn studeerkamer verdwenen meteen. Toen werd alles even wazig. Het volgende wat Digory wist, was dat er boven hem een zachtgroen licht was en beneden hem duisternis. Hij leek niet op iets te staan, te zitten of te liggen. Hij leek niets te raken. ‘Ik geloof dat ik in water drijf,’ zei Digory. ‘Of ónder water.’ Daar schrok hij van, even maar, vrijwel meteen voelde hij zich omhoogschieten. Zijn hoofd kwam de lucht in en hij kon aan land krabbelen op glad grasland waar het water ophield.

Toen hij opstond, merkte hij dat hij niet nat was, niet naar adem snakte, wat iemand die onder water was geweest toch wel kon verwachten. Hij stond aan de rand van een kleine poel – niet meer dan ongeveer drie bij drie meter – in een woud. De bomen groeiden dicht op elkaar en hadden zoveel loof dat hij geen glimp van de lucht zag. Al het licht dat door de bladeren heen kwam was groen, maar er moest een felle zon boven staan, want dat groene daglicht was helder en warm. Het was het rustigste woud dat iemand zich kon voorstellen. Geen vogel, geen insect, geen dier, en geen wind. Je kon de bomen bijna vóelen groeien. De poel waar hij uitkwam was niet de enige poel daar, er waren er tientallen zover hij keek. Je kon de bomen ook bijna het water voelen drinken met hun wortels. Dit woud was een en al leven. Als hij het later probeerde te beschrijven zei Digory altijd: ‘Het was een máchtige plek, zo machtig als chocoladetaart.’

Het vreemdste was dat Digory, nog voordat hij rondkeek, al half vergeten was hoe hij er was gekomen. In elk geval dacht hij zeker niet aan Polly of aan oom Andrew of zelfs maar aan zijn moeder. Hij was totaal niet bang of opgewonden of nieuwsgierig. Als iemand hem had gevraagd: ‘Waar ben je vandaag gekomen?’ had hij waarschijnlijk gezegd: ‘Ik ben hier altijd geweest.’ Zo voelde het, alsof je daar altijd was geweest en je nooit had verveeld, al was er nog nooit iets gebeurd. Veel later zei hij erover: ‘Het was niet zo’n soort plaats waar dingen gebeuren. De bomen groeien, dat is het wel.’

Nadat Digory langdurig naar het woud had gekeken ontdekte hij dat er een paar meter verder een meisje op haar rug onder een boom lag. Haar ogen waren bijna maar niet helemaal dicht, ze sliep net niet en was net niet wakker. Hij keek ook langdurig naar haar en zei niets. Op het laatst deed ze haar ogen open en keek langdurig naar hem, ook zij zei niets. Tot ze met een dromerige, tevreden stem zuchtte: 'Ik heb je, geloof ik, eerder gezien.'

'Zoiets denk ik eigenlijk ook,' zei Digory. 'Ben je hier al lang?'

'O, altijd al,' zei het meisje. 'Tenminste... ik weet niet... al heel lang.'

'Ik ook,' zei Digory.

'Helemaal niet,' zei ze. 'Ik zag je zopas uit die vijver komen.'

'Ja, dat kan wel,' zei Digory verward. 'Was ik vergeten.'

Toen zeiden ze allebei langdurig niets.

'Hoor eens,' begon het meisje, 'ik vraag me af... hebben we elkaar echt eerder gezien? Ik had een idee... een beeld in mijn hoofd... van een jongen en een meisje zoals wij... maar heel ergens anders... en bezig met allerlei andere dingen. Misschien was het maar een droom.'

'Ik denk dat ik diezelfde droom had,' zei Digory. 'Over een jongen en een buurmeisje... en iets van over dakspanten klimmen. Ik herinner me dat het meisje een smoezelig gezicht had.'

'Haal je het niet door elkaar? In mijn droom had een jongen een smoezelig gezicht.'

'Ik kan me het gezicht van de jongen niet herinneren,' zei Digory en toen: 'Hela, wat is dat?'

'Ach! Een cavia,' zei het meisje. En ja: een dikke cavia liep snuffelend door het gras. Maar om zijn middel zat met plakband een felgele ring vastgeplakt.

'Kijk! Kijk!' riep Digory. 'De ring! En kijk! Bij jou zit er een om je vinger. En bij mij ook.' Het meisje ging rechtop zitten, eindelijk klaarwakker. Ze starden naar elkaar, probeerden zich iets te herinneren. En tegelijk schreeuwde zij: 'Meneer Ketterley,' en hij: 'Oom Andrew,' en wisten ze wie ze waren, begonnen ze zich de hele geschiedenis te herinneren. En na een stevig gesprek wisten ze alles weer. Digory vertelde hoe beestachtig oom Andrew was geweest.

'Wat doen we nu?' vroeg Polly. 'Deze plek is te rustig. Het is zo eh, zo droomachtig. Je slaapt hier haast. Als we eraan toegeven, blijven we voor altijd en eeuwig liggen maffen.'

'Het is erg fijn hier,' zei Digory.

‘Dat wel, ja,’ zei Polly. ‘Maar we moeten terug.’ Ze stond op en liep voorzichtig naar de cavia. Toen veranderde ze van gedachten.

‘We kunnen de cavia beter laten lopen,’ zei ze. ‘Hij is hier ingeluk-
kig en als we hem mee naar huis nemen, gaat je oom alleen weer iets
gruwelijks met hem doen.’

‘Dat gaat hij zeker,’ antwoordde Digory. ‘Kijk hoe hij óns behandeld
heeft. De vraag is, hoe kómen we thuis?’

‘Terug de poel in, denk ik.’

Ze liepen naar de oever en keken in het gladde water. Het weerspie-
gelde groene takken vol bladeren, waardoor het erg diep leek.

‘We hebben geen badpak,’ zei Polly.

‘Niet nodig, joh,’ zei Digory. ‘We houden onze kleren aan. Weet je
niet meer dat we er droog uit kwamen?’

‘Kun je zwemmen?’

‘Een beetje. Jij?’

‘Nou... niet goed.’

‘Ik denk dat zwemmen niet hoeft,’ zei Digory. ‘We willen zinken,
toch?’ Geen van de twee had zin in de poel te springen, maar ze zeiden
het niet, grepen elkaars hand en telden: ‘Een... Twee... Drie... Spring!’
En ze sprongen. Er klonk een luide plons en natuurlijk knepen ze hun
ogen dicht. Maar toen ze weer keken, merkten ze dat ze nog steeds
hand in hand in het groene woud stonden en maar tot hun enkels in
het water. De poel was klaarblijkelijk maar een paar centimeter diep.
Ze waadden terug naar het droge.

‘Wat is er verdorie misgegaan?’ zei Polly angstig, maar niet zo angstig
als je zou denken, want je kon moeilijk echt bang zijn in dat woud. Het
was er te vredig. ‘O, ik weet het al,’ zei Digory. ‘Het werkt niet natuurlijk.
We dragen onze gele ringen nog. Die zijn voor de heenweg, zie je. De
groene ringen brengen ons terug. We moeten van ringen wisselen. Heb
je zakken? Mooi. Doe de gele ring in je linkerzak. Ik heb twee groene
ringen. Hier is er een voor jou.’ Ze deden de groene ringen om en
gingen weer naar de poel. Maar voor ze een nieuwe sprong probeerden,
zei Digory: ‘Oooh!’

‘Wat is er?’ vroeg Polly.

‘Ik kreeg een reuze-idee,’ zei Digory. ‘Wat zijn dat allemaal voor
poelen?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, als we naar onze eigen wereld gaan door in déze poel te sprin-

gen, zouden we dan niet ergens anders komen als we in een van die andere sprongen? Stel dat er een wereld is op de bodem van iedere poel.'

'Maar ik dacht dat we al in die Andere Wereld of die Andere Plek of hoe hij het noemde waren? Zei je niet –'

'O, laat oom Andrew opvliegen,' viel Digory haar in de rede. 'Ik geloof niet dat hij er iets van afweet. Hij had nooit het lef hier zelf te komen. Hij praatte alleen over één Andere Wereld. Maar stel dat er tientallen zijn.'

'Je bedoelt dat dit woud bij een ervan hoort?'

'Nee, ik geloof niet eens dat dit woud een wereld is. Ik denk dat het een soort tussenstop is.'

Polly leek in de war.

'Snap je het niet?' vroeg Digory. 'Nee, luister nou. Denk aan onze tunnel thuis onder de pannen. Dat is geen ruimte in een van de huizen. Hij hoort in zekere zin bij geen enkel huis daar. Maar eenmaal in die tunnel kun je in alle huizen van die rij komen. Zou dit woud niet net zoiets kunnen zijn? Een plek die niet in een van de werelden zit, die je, als je hem eenmaal hebt gevonden, in alle werelden kan brengen.'

'Nou, zelfs als dat kan...' begon Polly. Maar Digory ging door of hij haar niet had gehoord. 'En dat verklaart natuurlijk alles,' zei hij. 'Daarom is het hier zo stil en slaperig. Er gebeurt hier nooit wat. Het is in de huizen dat mensen praten, dingen doen en eten. Er gebeurt niets in de plaatsen ertussen, achter de muren en boven de plafonds en onder de vloeren, of in die tunnel van ons. Maar als je uit de tunnel komt kun je in elk huis belanden. Ik denk dat we vanuit dit woud overal kunnen komen. We hoeven niet in dezelfde poel te springen waar we uit kwamen. Of nu nog niet.'

'Het Woud tussen de Werelden,' zei Polly dromerig. 'Dat klinkt mooi.'

'Kom mee,' zei Digory. 'Welke poel nemen we?'

'Hoor eens,' zei Polly. 'Ik ga geen nieuwe poel proberen tot we er zeker van zijn dat we in de eerste terug kunnen. We weten nog niet eens zeker of het werkt.'

'Ja, hallo,' zei Digory, 'en betrapt worden door oom Andrew? En onze ringen kwijtraken voor we iets leuks beleefd hebben? Dank je feestelijk.'

'Kunnen we niet een gedéélte van de reis teruggaan in deze poel?' vroeg Polly. 'Alleen maar om te zien of het werkt? Als dat zo is, wisselen we de ringen om en gaan weer omhoog nog voor we in de studeerkamer van meneer Ketterley zijn.'

'Kunnen we wel een gedéélte terug?'

De Kronieken van NARNIA

Stap in de klerkast en reis mee naar de wonderlijke wereld van Narnia

De Kronieken van Narnia vormen een spannend, fantasierijk verhaal over een magisch land, waar de bomen en dieren kunnen spreken en waar een strijd woedt tussen goed en kwaad. Regelmatig vinden er veldslagen plaats tussen reuzen, centauren, dwergen en faunen. De bewoners van Narnia worden in hun strijd bijgestaan door Pieter, Suze, Edmond en Lucy Pevensie. En natuurlijk door de machtige leeuw Aslan, wiens kracht bijna oneindig lijkt...

In deze bijzondere uitgave vind je alle zeven verhalen uit de Narnia-serie in de sprankelende vertaling van Imme Dros. Of je nu voor de zoveelste keer terugkeert of voor het eerst de deur opent naar een land vol wonderen – Narnia wacht op jou.

De Kronieken van Narnia bestaat uit zeven delen:

- Oom tovenaar
- De wereld achter de kastdeur
- Het paard en zijn jongen
- Prins Caspian
- De reis naar het Morgenland
- De zilveren zetel
- De eindstrijd

The Chronicles of
NARNIA

is a registered trademark
of C.S. Lewis Pte Ltd.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

Jacket art by Pauline
Baynes, © 1950, 1959
by C.S. Lewis Pte. Ltd.
www.narnia.com

NUR 283

9 789026 629174